PASĂREA DE CUARŢ

BOGDAN RUSU

Plouă mărunt. Cupola cerului plumburiu ne acoperă ca o cuirasă de fier mohorîtă.

De departe se aude un zgomot prelung, confuz, ca vuietul mării.

Dar nu e marea şi o ştie fiecare din noi.

Sînt trupele. Trupele inamice.

Şi noi ne cuibărim şi mai adînc în tranşee, ca şi cum prin aceasta le-am opri înaintarea.

*

În tranşee e groaznic de frig. Sîntem şi uzi din cauza blestematei de ploi, care ţine de cîteva zile! Mior spune că nu este decît un mod de camuflare a inamicului, ceea ce nu e chiar exclus.

— Oare de cînd sîntem aici?

Întrebarea a pus-o Like.

— De cîteva săptămîni... răspund eu, cu gîndul în altă parte.

— Numai atît?

— Numai.

Liniştea se aşterne iar. Se aude doar răpăitul ploii. Într-adevăr, numai de cîteva săptămîni. Cîteva săptămîni în care am îmbătrînit.

Aşteptăm cu toţii noaptea şi nu mai avem mult de aşteptat.

Umbrele se întind dinspre munţi înspre văgăună, acoperindu-ne. Soarele dispare după crestele înalte. Aici nu poate fi vorba de apus.

Gata! A venit noaptea.

Mă întind somnoros în noroiul din fundul tranşeei, cu faţa în sus. Norii alunecă încet ca nişte clăbuci de săpun

pe o sferă de sticlă neagră.

Acum nu se mai văd nici norii. E întuneric deplin.

Mior mormăie ceva prin somn. Pe Like îi simt pe aproape. Stă de pază.

E linişte. Nu liniştea plină de viaţă a naturii. O linişte de mormînt.

O flacără lunguiaţă răsări deodată în apropierea mea. Trăgea Like cu mitraliera laser. În lumina provocată de descărcătura ei se pot vedea picăturile de ploaie.

— Ce-i? Ce te-a apucat? strigai la Like.

— Nimic. Un şobolan, un grandan. Ce nesuferite animale pot fi grandanii!

Au un cap mare, cu urechi lungi şi înguste, ca două paie, cu dinţi ascuţiţi şi un nas groaznic, cu trei nări. În loc de coadă au un soi de şarpe luminos, care-i însoţeşte tot timpul. Muşcătura lor e mortală.

Pesemne că dihania se apropiase de mine pe nesimţite şi vroia să mă muşte.

Acum, desigur, n-o să pot dormi toată noaptea, sau o să visez monştri. La urma urmei, poate n-a fost nimic. Poate a vrut Like să mă sperie.

— Plouă?

Întrebase Mior.

— Da, plouă. Credeam că dormi.

Mior tăcu un timp. Apoi mă întrebă iarăşi:

— Eşti sigur că plouă?

— Da, sînt sigur, răspunsei nervos. Am văzut cînd a tras Like în grandan.

— E ciudat. Atunci de ce nu auzim zgomotul?

— Ce, nu l-ai auzit toată ziua?

— Ba da, dar acum e linişte.

Într-adevăr, aşa era. Nu observasem.

— Da, e ciudat, Dormi! i-am răspuns somnoros.

*

Acum e zi, dar tot întuneric. Din cauza ploii. Tranşeele sînt pe sfert pline cu apă. Neliniştea timpului amestecă

amintirile, evenimentele trecute cu cele prezente. Un vînt slab împrăştie praful albastru sub răpăiala ploii, puternică şi rară, ca o bătaie de toacă. În jur, cît vezi cu ochii, aceeaşi culoare de fier pentru munţi, pentru văgăuni. Doar praful albastru întrerupe monotonia culorii acesteia şi a răpăitului ploii. Deasupra noastră, cerul, ca un coif greu de oţel, se topeşte curgînd prin picăturile de ploaie.

De fapt, albastru nu e albastru. Culoarea lui e ciudată şi n-am mai întîlnit-o niciodată, deşi mi-este categoric cunoscută. E o îmbinare de violet şi vişiniu, pe care sînt sigur că am mai văzut-o undeva, şi, nu ştiu de ce, cred că pe o felicitare de anul nou. Straniu, dar de fiecare dată cînd visez ceva, culoarea aceasta îmi apare înaintea ochilor.

Uneori praful albastru îşi schimbă culoarea, ceea ce l-a făcut pe unul din noi – nu mai ştiu care – să creadă că fiecare din firicelele ce compun praful este o mică vietate, asemănătoare cameleonului de pe planeta natală.

Ceaţa timpului se risipeşte, lăsîndu-l, ud, în ploaie.

*

Nu ştiu cum, dar, de la un timp, un gînd ciudat nu-mi dă pace. Fuga! Eu, războinicul, care abia aşteptam să mă lupt, vreau să fug. Şi de ce? Pentru că înainte de a fi aduşi aici, cînd eram încă mulţi, circulau zvonuri cum că inamicul perfecţionase „marii mastodonţi” şi „ceramica Vie” şi dispunea de bindravcuri vii.

Şi mi-e frică.

*

— În văgăună a căzut cîndva un bindravc. Tot ce trece pe punte se descompune.

— Atunci de ce nu se dezintegrează şi puntea? întreba Mior.

— De ce nu se aude răpăitul ploii şi noaptea? îi răspunsei tot cu o întrebare.

— Nu ştiu.
Mă privi o clipă, apoi mă întrebă în şoaptă:
— Şi tu vrei să fugi?
— Da.
Mă privi iarăşi, neştiind dacă e bine să mai spună ceva sau nu. Apoi se hotărî. Şi-mi spuse:
— La noapte eu sînt de pază. Voi fugi.

*

E o noapte cum n-a mai fost. În locul negurii de nepătruns este doar o ceaţă, iar picăturile nu mai cad. Soarele este încă pe cer, cu toate că trebuie să fie tîrziu. E linişte. Se aud doar paşii uşori ai lui Mior, care face de pază. Regulaţi. Foarte regulaţi. N-ai zice că vrea să fugă.
Like nu ştie nimic. Nu i-am zis nimic de frică c-o să-l oprească să fugă pe Mior. Şi, fir-ar să fie, tocmai în noaptea asta Like are chef de vorbă.
— Ascultă, Brin, mi se adresează el mie după ce privise norii, tu crezi că există pasărea de cuarţ?
— Nu, nu cred, răspunsei, deşi habar n-aveam ce ar putea fi pasărea de cuarţ. E tîrziu. Ţie nu ţi-e somn? continuai, încercînd să închid orice discuţie.
— Nu, nu mi-e somn... răspunse el încet.
Urmă tăcerea.
Credeam că a adormit, cînd se întoarse spre mine şi şopti:
— Se spune că pasărea de cuarţ poate să întrerupă războaiele...
— Se spune... îl îngînai plictisit.
Se uita la nori cu ochii larg deschişi.
— Crezi că există?
Nu i-am răspuns. De altfel cred că nici nu aştepta răspuns. Întrebarea nu mi-o adresase mie. Pur şi simplu gîndea cu voce tare.
Apoi se întoarse spre mine şi rămase aşa o clipă, holbat de spaimă. Apoi duse mîna spre teaca pistolului-laser.
În prima clipă am crezut că trage în mine. Flacăra

orbitoare ţişni din ţeavă. Într-o fracţiune de secundă am văzut grandanul gata să muşte, apoi prăbuşit încă din salt alături de mine.

— Ce s-a întîmplat? întrebă Mior.

— Şobolanul blestemat! scrîşni. Apoi către Mior.

— Nimic. Un grandan.

— Cum de nu l-am observat?

Era o întrebare firească, căci noi făceam de strajă mai mult de frica grandanilor decît a inamicului.

— Crezi în pasărea de cuarţ? mă întrebă Like.

— Nu, răspunsei, nu cred.

— Desigur, tu nu poţi crede într-o legendă frumoasă, îmi zise enervat. Tu crezi că există bindravcuri vii, şi punţi de dezintegrare, şi fiinţe monstruoase în munţii de fier, şi...

Se opri o clipă, dezorientat.

— Iartă-mă, E o prostie pasărea de cuarţ. L-am inventat pe Dumnezeu că nu aveam altă idee despre lume. Apoi am descoperit structura materială a lumii. Să inventăm o raţiune supremă a Universului înseamnă să ne întoarcem, închizînd cercul.

N-am răspuns nimic.

— Totuşi, e fantastic acel lucru practic inexistent, care ar putea opri războaiele şi...

I-am tăiat elanul.

— Da, e fantastic.

— Poate, că şi mintea umană...

— Poate, dar termină! Vreau să dorm

— Unii spun că pasărea de cuarţ e ultimul vis al oamenilor buni.

— Ascultă, omule! Vreau să dorm! Înţelegi?

Deodată mă străbătu un fior. Dacă era nebun?

Dacă inamicii, aşa cum făuriseră bombe cu viruşi de tot felul, inventaseră şi o bombă care să dea nebunia? Şi dacă era contagioasă această nebunie?

Scosei pistolul.

— Şi ce rost are la urma urmei războiul acesta? Şi toate războaiele?

Mă văzu cu pistolul în mînă, dar nu înţelese. Stătea cu

ochii larg deschişi şi privea cerul.

Apăsai pe trăgaci. El se prăbuşi. Mort.

Mior a fugit în noaptea aceea. A murit şi el. Alergînd. Alergînd pe punte. L-am văzut cum se dezintegra, în timp ce fugea, cum gîfîia, ofta, horcăia. La jumătatea drumului era doar un pachet de carne şi sînge. La sfîrşit nu a mai ajuns niciodată.

*

Sînt singur. Am ajuns să omor un om, pentru că visează, să spun despre culori că sînt ciudate. Inamicii se văd deja, ei nu ştiu că sînt singur şi de aceea sînt precauţi. Vuietul acela de mare a devenit tunet. Inamicul se apropie.

E stupid să lupt singur. Ar trebui să fug. Dar nu am pe unde. În munţi sînt fiinţele monstruoase, pe punte m-aş dezintegra. Inamicul se apropie din faţă ameninţător. Peste 30 de secunde vor fi aici.

O flacără orbitoare, gigantică, străpunge muntele, suie deasupra văgăunii, dublează puntea dezintregrării cu una de raze de foc.

Alerg spre ea, alerg pe ea, a rămas în urmă.

*

Nu mai e nimic din ce a fost. Cerul albastru se deschide în faţa mea, în faţa pădurilor verzi, a pîraielor.

— Poate că ideea contează mai mult decît...

În faţa mea, dintr-o picătură de azur, ţîşnea, gigantică şi transparentă, pasărea de cuarţ.